

Sygn. akt VI K 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy VI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Arkadiusz Rodziewicz

Protokolant Bogumiła Matras

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Alicji Stypułkowskiej

po rozpoznaniu dnia 20 stycznia 2015 roku, 3 marca 2015 roku i 5 maja 2015 roku sprawy karnej

L. P. (1) urodzonego (...) w K., syna J. i M. z domu P.

oraz G. Ł. (1) urodzonej (...) we W., córki M. i G. z domu K.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 12 grudnia 2009 r. w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu wraz z inną ustaloną osobą, usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy, biżuterii, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej oraz zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym L. P. (1) zarzucanego czynu dopuścił będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Krakowie – Krowodrzy z dnia 23 marca 2006 r. sygn. akt II K 350/06 za czyn z art. 278§1 kk i inne na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 r. do 11 kwietnia 2007 r. z zaliczeniem okresu od 29 do 30 lipca 2003 r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Krakowie – Krowodrzy z 9 lipca 2006 r. sygn. akt II K 349/06 za czyny z art. 280§1 kk i inne na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 r., a G. Ł. (1) zarzucanego czynu dopuściła się będąc skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 r. sygn. akt VIII K 300/00 za czyny z art. 280§2 kk na karę 15 lat pozbawienia wolności, która odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 r. do 8 maja 2009 r.

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

nadto G. y Ł. oskarżonej o to, że:

2. w dniu 12 listopada 2009 r. w Ś. w woj. (...), posługiwała się dokumentem stwierdzającym tożsamość w postaci dowodu osobistego nr (...) należącym do A. D. (1),

tj. o czyn z art. 275§1 kk

I. w ramach czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku oskarżonego **L. P. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2009 roku w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. Ł. (1) i trzecią ustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, usiłował dokonać kradzieży wartościowych przedmiotów, w tym pieniędzy, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 23 marca 2006 roku, sygn. akt II K 350/06/K, za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 8 (ośmiu)

miesiące pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 roku do 11 kwietnia 2007 roku, na poczet której zaliczono okres od 29 lipca 2003 roku do 30 lipca 2003 roku, a ponadto:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 22 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 1149/03/P, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 12 stycznia 2005 roku, sygn. akt III K 1112/04, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt II K 58/05/K, za czyn z art. 235 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w wyroku łącznym z dnia 19 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 349/06/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 1149/03/P Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, III K 1112/04 Sądu Rejonowego w Bielsku Białej i II K 58/05/K Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 roku, tj. występku z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

I. w ramach czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku oskarżoną **G. Ł. (1)** uznaje za winną tego, że w dniu 12 listopada 2009 roku w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1) i trzecią ustaloną osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, usiłowała dokonać kradzieży wartościowych przedmiotów, w tym pieniędzy, po uprzednim doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem H. C. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuściła się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazaną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 180/02, za: czyny z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 280 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności, które to jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono wymierzając jej karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, którą odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 roku do 8 maja 2009 roku, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. oskarżoną **G. Ł. (1)** uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku z tym, że przyjmuje, iż dopuściła się go w warunkach powrotu do przestępstwa o którym mowa w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, tj. czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, i za to na podstawie art. 275 § 1 kk wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej **G. Ł. (1)** w punktach II i III części dyspozytywnej wyroku i wymierza jej karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **L. P. (1)** w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 22 kwietnia 2010 roku,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. P. (1) z urzędu,

VI. zwalnia w całości oskarżonych L. P. (1) i G. Ł. (1) od kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2009 roku, pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...), oskarżeni L. P. (1) i G. Ł. (1) oraz R. Ł. (1), przyjechali z W. do Ś. z zamiarem kradzieży wartościowych przedmiotów, w tym pieniędzy.

Na ul. (...) w Ś. oskarżony L. P. (1) zauważył starszą kobietę, jak się później okazało pokrzywdzoną H. C. (1). Kobieta wracała z zakupów. Kiedy otwierała drzwi do bramy budynku nr (...) przy ul. (...), w którym to mieszkała, podeszła do niej R. Ł. (1). Powiedziała ona pokrzywdzonej, że też wchodzi do tego budynku i może pomóc wnieść jej zakupy. H. C. (1) przystała na propozycje nieznajomej. Już przed wejściem do mieszkania pokrzywdzonej R. Ł. (1) powiedziała jej, że jest przedstawicielką (...) u i musi sprawdzić liczniki wody i kaloryfery. H. C. (1) pozwoliła wejść R. Ł. (1) do mieszkania. Drzwi zostawiła otwarte, tj. nie zamknęła ich na zamek. Po chwili do mieszkania H. C. (1) weszli oskarżeni L. P. (1) i G. Ł. (1). Oskarżona została na korytarzu. Nie pokazała się H. C. (1). Nie weszła do kuchni, gdzie pokrzywdzona rozmawiała z R. Ł. (1).

L. P. (1) powiedział pokrzywdzonej, że on też jest – jak R. Ł. (1) – przedstawicielem (...) u i chciał wejść do pokoju. H. C. (1) nie zgodziła się jednak na to, stanowczo zabraniając otwierania do nich drzwi. Wtedy też L. P. (1) rozwinął prześcieradło, które miał przy sobie, a następnie trzymając je oburącz, narzucił na plecy pokrzywdzonej, usiłując ją nim spętać. Pokrzywdzona zaczęła się bronić, krzyczała wzywając pomocy. Wówczas to oskarżeni i R. Ł. (1), zaskoczeni reakcją pokrzywdzonej, wybiegli z jej mieszkania.

Dobiegające z lokalu H. C. (1) krzyki usłyszeli przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji. Policjanci udali się tam na polecenie oficera dyżurnego po telefonicznym zgłoszeniu, z którego wynikało, że osoby narodowości romskiej wciągnęły do bramy przy ul. (...) starszą kobietę. R. Ł. (1) i oskarżona G. Ł. (1) wybiegły z mieszkania H. C. (1) i zaczęły uciekać w dół klatki schodowej. Tam kobiety zostały zatrzymane przez M. M. (3). Oskarżony L. P. (1) zaczął natomiast uciekać w górę klatki schodowej, jednakże po krótkim pościgu zatrzymał go P. A.. L. P. (1) trzymał w ręku, niedbale zwinięte, prześcieradło.

W trakcie zatrzymania oskarżona G. Ł. (1) okazała funkcjonariuszom Policji dowód osobisty nr (...) należący do zamieszkałej w W. przy ul. (...), w mieszczący się pod tym adresem Domu Pomocy Społecznej, A. D. (1), siostry G. Ł. (1).

Dowód:

- częściowe wyjaśnienia oskarżonego L. P. (1), k. 22-22v, 46-47v, 55, 419-419v
- częściowe wyjaśnienia oskarżonej G. Ł. (1), k. 30-30v, 43-43v, 419v
- częściowe zeznania R. Ł. (1), k. 26-28v, 50-51v
- zeznania H. C. (1), k. 3-4v, 95v-96
- zeznania P. A., k. 127v-128, 445
- zeznania M. M. (3), k. 176v-177, 444v-445
- protokoły zatrzymania osób, k. 6-8

- protokoły zatrzymania rzeczy, k. 15-17, 18-20
- pismo Komendy Rejonowej Policji W. IV z dnia 12 listopada 2009 roku, k. 85

W dniu 12 listopada 2009 roku funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...). W toku przeprowadzonej czynności ujawniono kolejne prześcieradło.

Na prześcieradle zatrzymanym przy oskarżonym L. P. (1) nie stwierdzono palm i zaburzeń charakterystycznych dla krwi.

Dowód:

- protokół przeszukania, k. 9-11
- opinia z przeprowadzonych badań biologicznych, k. 226-229

W czasie odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt VIII K 300/00 Sądu Okręgowego w Warszawie oskarżona, G. Ł. (1) korzystała z trzydniowej przepustki. Termin powrotu do Zakładu Karnego w K. przypadał w dniu 8 maja 2009 roku. Oskarżona nie powrócił do jednostki penitencjarnej.

Postępowanie w tym zakresie prowadziła Prokuratura Rejonowa w Zielonej Górze, kończąc jej w dniu 29 grudnia 2009 roku skierowaniem aktu oskarżenia przeciwko G. Ł. (1) do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze.

Dowód:

- pismo Zakładu Karnego w K. z dnia 13 listopada 2009 roku, k. 84
- pismo Prokuratury Rejonowej w Zielonej Górze z dnia 30 grudnia 2009 roku, k. 121

L. P. (1) ma obecnie 51 lat (ur. (...)), jest kawalerem z wykształceniem niepełnym podstawowym, ojcem pięciorga dzieci. Przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej utrzymywał się z obwoźnego handlu dywanami i z tego tytułu osiągał miesięczny dochód w deklarowanej wysokości 1.500 zł.

Oskarżony był uprzednio, wielokrotnie, karany sędownie w tym:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 23 marca 2006 roku, sygn. akt II K 350/06/K, za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 rok do 11 kwietnia 2007 roku, na poczet której zaliczono okres od 29 lipca 2003 roku do 30 lipca 2003 roku,

a ponadto:

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 22 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 1149/03/P, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Białej z dnia 12 stycznia 2005 roku, sygn. akt III K 1112/04, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz
- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt II K 58/05/K, za czyn z art. 235 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w wyroku łącznym z dnia 19 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 349/06/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 1149/03/P Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, III K 1112/04 Sądu Rejonowego w Bielsku Białej i II K 58/05/K Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 roku.

Dowód:

- dane osobopoznawcze , k. 21-21v
- dane o karalności, k. 386-388
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego, k. 478-481
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 12 czerwca 2000 roku, sygn. akt II K 710/00/P, k. 124
- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 13 czerwca 2005 roku, sygn. akt II K 1735/04/P, k. 125
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 29 maja 2002 roku, sygn. akt II K 2182/01/P, k. 126
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 23 marca 2006 roku, sygn. akt II K 350/06/K, k. 162
- odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy z dnia 19 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 349/06/K, k. 163-164
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 22 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 1149/03/P, k. 473
- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 12 stycznia 2005 roku, sygn. akt III K 1112/04, k. 497
- odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt II K 58/05/K, k. 514

Oskarżony od dnia 11 sierpnia 2012 roku przebywa w warunkach izolacji więziennej. Zachowanie L. P. (1) w jednostce penitencjarnej jest zmienne. Proces resocjalizacji przebiega prawidłowo jednakże powoli i nie został jeszcze zakończony.

Dowód:

- opinia o skazanym, k. 488-489

L. P. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną ani niedorozwój umysłowy. Stwierdzono u niego cechy ociążałości umysłowej na podłożu zaniedbań szkolono – środowiskowych oraz cechy osobowości dys socjalnej. T. criminis L. P. (1) posiadał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem. Jego popełnienie nie było związane z zaburzeniami psychicznymi a z chęcią zysku. W stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 i 2 kk.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna, k. 209-213

Oskarżony L. P. (1) w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. usiłowania rozboju.

Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w dniu 12 listopada 2009 roku, wraz z A. D. (jak się później okazało G. Ł. – uwaga S.R.) i R. Ł., udali się do Ś. – jak określił – celem zbierania zamówień na dywany. Podał, że R. Ł. weszła z H. C. do mieszkania, a on i G. Ł. siedzieli w samochodzie. Wyjaśnił, że kiedy poszli po R. Ł. ta rozmawiała z pokrzywdzoną o dywanach. Oświadczył, że podczas tej rozmowy stał z boku. Podał, że w pewnym momencie sięgnął do plecaka G. Ł. i wyjął z niego prześcieradło gdyż chciał je złożyć. Wyjaśnił, że pokrzywdzonej nie dotknął prześcieradłem ani rękami, a także nie groził jej w żaden sposób. Oświadczył, że pokrzywdzona widocznie się przestraszyła kiedy zaczął składać prześcieradło i krzyczała aby wyszli z jej mieszkania. Wyjaśnił, że nie ukradli nic pokrzywdzonej z mieszkania ani nie mieli takiego zamiaru.

Przed Prokuratorem podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia z tym, że wskazał, że do mieszkania H. C. cała trójka udała się z zamiarem okradzenia jej. Podał, że kiedy R. Ł. zagadywała pokrzywdzoną on stał z boku wraz z G. Ł.. Wyjaśnił, że prześcieradłem chciał zasłonić G. Ł. aby ona w tym czasie mogła pogrzebać w torebce H. C. i nie zarzucał go na pokrzywdzoną.

Na posiedzenie w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania wyjaśnił natomiast, że do mieszkania pokrzywdzonej wszedł jedynie z R. Ł.. Oświadczył, że wyciągnął prześcieradło aby G. Ł., która w tym czasie stała za drzwiami, mogła wejść do mieszkania i niespostrzeżona przed pokrzywdzoną, przeszukać jej torebkę.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony L. P. (1) ponownie wskazał, że zamierzał jedynie okraść pokrzywdzoną, a prześcieradła użył tylko po to aby ta nie widziała jak G. Ł. wchodzi do mieszkania. Podał, że kiedy próbował je rozłożyć pokrzywdzona zaczęła krzyczeć, a nadto oświadczył, że mówił H. C., że „chce sprzedać to prześcieradło i udawałam, że je demonstruje”.

• ***wyjaśnienia oskarżonego L. P. (1), k. 22-22v, 46-47v, 55, 419-419v***

G. Ł. (1) ma obecnie 58 lat (ur. (...)), jest bezdzietną wdową bez wykształcenia. Przed osadzeniem z jednostce penitencjarnej utrzymywała się z obwoźnego handlu.

Oskarżona była uprzednio, wielokrotnie, karana sędownie, w tym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 180/02, za: czyny z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 280 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności, które to jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono wymierzając jej karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, którą odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 roku do 8 maja 2009 roku.

Dowód:

- dane osobopoznawcze , k. 29-29v
- dane o karalności, k. 383-385
- odpis wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, k. 130-159
- odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 180/02, k. 160-161
- informacja o częściowym odbyciu kary, k. 129

Oskarżona przebywa w chwili obecnej w warunkach izolacji więziennej. Postępy G. Ł. (1) na obecnym etapie kary można określić jako umiarkowane, jej zachowanie jest zgodne z regulaminem oraz porządkiem wewnętrznym.

Dowód:

- opinia o skazanej, k. 490-491

Oskarżona G. Ł. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznała się jedynie do popełnienia drugiego z zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów. Na rozprawie przed Sądem złożyła zaś lakoniczne oświadczenie podając, że „przyznaje się do tego samego, co mój mąż (L. P. – uwaga S.R.)”. Oskarżona zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i na rozprawie przed Sądem, skorzystała z przysługującego jej prawa do odmowy składania wyjaśnień.

- ***wyjaśnienia oskarżonej G. Ł. (1), k. 30-30v, 43-43v, 419v***

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należy przyjąć, że wina i sprawstwo oskarżonych L. P. (1) i G. Ł. (1) w zakresie przypisanych im w wyroku czynów nie budzą wątpliwości.

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne – w zakresie pierwszego z tych czynów, tj. występku usiłowania rozboju – oparł się częściowo tylko na wyjaśnieniach oskarżonych L. P. (1) i G. Ł. (1) oraz zeznaniach R. Ł. (1), przede wszystkim bowiem podstawę rozstrzygnięcia w tym przypadku stanowiły pozostałe dowody osobowe w postaci zeznań pokrzywdzonej H. C. (1) oraz świadków P. A. i M. M. (3), a także dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, którym Sąd dał wiarę w całej rozciągłości.

Rekonstrukcja ustalonych faktów – w powyższym zakresie – opierała się w głównej mierze na zeznaniach H. C. (1), które są konsekwentne i logiczne. Sąd nie znalazł żadnych racjonalnych podstaw by wypowiedzi pokrzywdzonej zdyskredytować, uznać za niewiarygodne i nie przyjąć za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Z ich treści wynika jednoznacznie, że sprawcy weszli podstępem do jej mieszkania, gdzie L. P. (1) następnie usiłował zarzucić na nią prześcieradło i związać ją, a także to, że zaskoczeni jej reakcją napastnicy wybiegli z mieszkania.

Sąd dostrzegł drobne niezgodności w zeznaniach pokrzywdzonej H. C. (1), co do szczegółów jej relacji (np. w którym momencie L. P. (1) chciał wejść do pokoju, czy dobijał się do drzwi pokrzywdzonej kiedy już opuścił jej mieszkanie) przebiegu zdarzenia z dnia 12 listopada 2009 roku. Powyższe niezgodności są jednak mało istotne. Mogą wynikać zarówno z dynamiki zdarzenia, jak i z upływu czasu jaki minął od chwili czynu. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że wskazane różnice nie wpływają w sposób negatywny na ogólną ocenę wiarygodności zeznań H. C. (1) bo przede wszystkim nie mają znaczenia dla bytu znamion czynu (znaczenie ma bowiem sam fakt usiłowania doprowadzenia do stanu bezbronności w celu dokonania zaboru). Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Lublinie: „nie można dyskredytować dowodu z zeznań świadków tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji świadka. Inaczej zupełnie przedstawia się sytuacja, kiedy zeznania tego samego świadka całkowicie odmiennie obrazują te same zdarzenia, zawierają ewidentne sprzeczności, czy dopiero po upływie wielu miesięcy przedstawiają okoliczności, które z punktu widzenia doświadczenia życiowego, nie mogły, z uwagi na ich wyjątkowy charakter, zostać zapomniane bezpośrednio po zdarzeniu będącym przedmiotem depozycji (tak: Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r., II AKA 63/09, LEX nr 508296).

W tym miejscu – przy okazji oceny zeznań pokrzywdzonej H. C. (1) – odnieść się należy do opinii z przeprowadzonych badań biologicznych, jakim poddane zostały prześcieradła zabezpieczone od oskarżonego L. P. (1) w dniu 12 listopada 2009 roku. I tak, zważyć należy, że badania genetyczne mają sens, jeśli zabezpieczony jest materiał dowodowy ze śladami typu krew, ślina, sperma, włos itp.. Z tego typu substancji można bowiem izolować DNA i następnie uzyskać

profil genetyczny. Natomiast samo dotknięcie lub trzymanie przedmiotu nie musi łączyć się z pozostawieniem przez osobę trzymającą tę rzecz śladów biologicznych, z których da się wyizolować DNA. Toteż wyniki ekspertyzy genetycznej nie ma żadnego wpływu zarówno na ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, jak i dokonane ustalenia faktyczne.

Kończąc wątek oceny zeznań pokrzywdzonej wskazać dodatkowo należy, że Sąd nie mógł przeprowadzić bezpośredniego dowodu z przesłuchania H. C. (1), albowiem pokrzywdzona zmarła (vide: odpis aktu zgonu z dnia 10 marca 2015 roku, k. 465).

W części uznanej przez Sąd za wiarygodną wyjaśnienia oskarżonych (i co w niniejszej sprawie oczywiste w konsekwencji tego zeznania R. Ł. (1)) dotyczyły okoliczności bezspornych i Sąd nie znajdował podstaw, by odmówić im przymiotu wiarygodności. Natomiast w części uznanej za niewiarygodną, pozostawały one w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonej H. C. (1) i świadków P. A. i M. M. (3).

Zdaniem Sądu jako pozbawione logiki i sprzeczne z doświadczeniem życiowym należało ocenić wyjaśnienia L. P. (1), a co za tym idzie złożone na rozprawie przed Sądem przez G. Ł. (1) oświadczenie, w których ten przekonywał, że celem działania oskarżonych i R. Ł. (1) przedsięwziętego w mieszkaniu H. C. (1) było li tylko okradzenie pokrzywdzonej, bez doprowadzania jej do stanu bezbronności poprzez spętanie prześcieradłem.

Modyfikacja wersji połączona z częściowym umniejszaniem swojej, jak i przede wszystkim G. Ł. (1), roli co do czynu przypisanego im w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, tj. usiłowania rozboju, nakazywała zdaniem Sądu podchodzić do wszystkich składanych przez L. P. (1) oświadczeń z dużą ostrożnością. Sąd miał również na uwadze, że zmiana wyjaśnień nie została przez oskarżonego w żaden sposób logicznie wytłumaczona. Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że obrany przez oskarżonego kierunek wyjaśnień miał wyłącznie na celu uwiarygodnienie przyjętej przez oskarżonych linii obrony a w efekcie nie mógł zostać uznany za w pełni obiektywny środek dowodowy mogący służyć za wyłączną podstawę wszystkich poczynionych przez Sąd ustaleń odnośnie przebiegu rozgrywanego się w dniu 12 listopada 2009 roku zdarzenia z udziałem L. P. (1), G. Ł. (1) i R. Ł. (1).

Dokonując oceny wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie nie można było tracić z pola widzenia jego, jak i – co tu chyba istotniejsze – G. Ł. (1), bogatej przeszłości kryminalnej. Informacje z Krajowego Rejestru Karnego, jak i zgromadzone w aktach sprawy liczne odpisy wyroków, wskazują, że oskarżeni są osobami karanymi za przestępstwa przeciwko mieniu, w tym za czyny z art. 280 kk. Co istotne, G. Ł. (1) dopuszczała się w przeszłości czynów zabronionych o podobnym modus operandi. Dokonując ich w okresie od grudnia 1998 roku do lutego 1999 roku w W., działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami (mężczyznami – uwaga S.R.), które stosowały przemoc względem swoich ofiar polegając m.in. na ich krępowaniu, i kradła z mieszkań pokrzywdzonych (z których większość zmarła – przyp. S.R.) wartościowe przedmioty (vide: wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, k. 130-159).

Z tych też względów, należało całkowicie odrzucić powyższą wersję oskarżonych oraz wyjaśnienia L. P. (1), w których negował on swój, jak i G. Ł. (1), zamiar w zakresie usiłowania dokonania rozboju na szkodę pokrzywdzonej H. C. (1). Oskarżony podał swoją wersję przebiegu zdarzenia. Jednakże w ocenie Sądu postępowanie dowodowe obaliło te twierdzenia.

Wobec powyższego Sąd w przeważającej mierze odmówił przymiotu wiarygodności zeznaniom R. Ł. (1). Na pierwszy rzut oka widać bowiem było, że podawana przez R. Ł. (1), jak i oskarżonych, wersja została stworzona na użytek ewentualnego procesu i służyć miała uniknięciu odpowiedzialności karnej – bądź jej umniejszeniu – w razie zatrzymania i postawienia w stan oskarżenia.

Zeznania świadków P. A. i M. M. (3) należało ocenić pozytywnie, gdyż były one logiczne i wewnętrznie spójne, ponadto wymienieni – jako funkcjonariusze Policji – byli związani ze zdarzeniem, będącym przedmiotem rozpoznania Sądu, wyłącznie z racji wykonywanych przez siebie czynności służbowych i jako tacy nie byli osobiście zainteresowani w określonym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, tym samym nie mieliby oni powodów do fałszywego pomawiania oskarżonych. P. A. i M. M. (3) ujeli L. P. (1), G. Ł. (1) i R. Ł. (1) na miejscu zdarzenia. Znamienną jest tu – wobec

twierdzeń oskarżonego L. P. (1) – ta część zeznań P. A. w której świadek wskazał z całą stanowczością, że wszystkie osoby, a więc i oskarżona G. Ł. (1), wybiegły z mieszkania pokrzywdzonej.

Podobnie Sąd ocenił dowody wynikające z dokumentów w postaci odpisów wyroków, danych o karalności oskarżonych, protokołów zatrzymania i przeszukania, czy opinii o skazanych. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Zeznania A. D. (1) złożone na etapie postępowania przygotowawczego nie wnosiły żadnych istotnych treści w zakresie drugiego ze stawianych G. Ł. (1) zarzutów. Nadto świadek – z uwagi na stan zdrowia – A. D. (1) jest osoba przewlekle chorą i pozostaje pod stałą opieką lekarza psychiatry (vide: pismo Domu Pomocy Społecznej (...) w W. z dnia 16 lutego 2015r., k. 436; zaświadczenie z (...) z dnia 11 lutego 2015r., k. 437) – nie była w stanie stawić się bezpośrednio przed Sądem. W końcu oskarżona na rozprawie w dniu 3 marca 2015 roku przyznała, że zabrała należący do pokrzywdzonej dowód osobisty i wprost odniosła się do motywacji jaka nią kierowała wskazując, że była „na przerwie w karze i nie chciałam, aby się wydało, że biorę udział w jakimś zdarzeniu” (k. 445v). Wobec powyższego, jak również z uwagi na oświadczenie oskarżyciela publicznego złożone w tym zakresie (k. 445v), Sąd odstąpił od przeprowadzenia dowodu z przesłuchania A. D. (1).

W związku z tym, że w toku procesu pojawiły się wątpliwości co do poczytalności L. P. (1) w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z opinii sędowo – psychiatrycznej wynika (k. 209-213), że w czasie popełniania zarzucanego mu przestępstwa oskarżony miał zdolność do rozpoznania znaczenia czynu, jak i do pokierowania swoim postępowaniem, wobec czego warunki z art. 31 § 1 i 2 kk nie zaistniały. Zdaniem Sądu należało zaaprobować wnioski z powyższej opinii i w oparciu o pozostały materiał dowodowy stwierdzić, że L. P. (1) działał z rozmysłem i pełną świadomością swojego czynu.

Występek z art. 280 § 1 kk polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby jej natychmiastowego użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Zastosowanie środków wymienionych w art. 280 § 1 kk musi nastąpić przed lub w czasie dokonywania kradzieży, aby przełamać lub uniemożliwić opór osoby posiadającej przedmiot kradzieży. Rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy. Musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków.

Doprowadzenie do stanu bezbronności oznacza sytuację, w której osoba, posiadając zdolność jej prawidłowego rozpoznania i zachowując sprawność fizyczną i psychiczną, nie ma możliwości przeciwdziałania czynnościom podejmowanym przez sprawcę. Jak podnosi się w literaturze, doprowadzenie do stanu bezbronności oznacza specyficzne działanie sprawcy, zbliżone do użycia przymusu wobec osoby, które nie jest jednak przymusem w rozumieniu pierwszej części art. 280 § 1 kk. W kontekście znamion przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk zachowuje w pełni aktualność pogląd Sądu Najwyższego, wedle którego „doprowadzenie do stanu bezbronności w rozumieniu art. 210 § 1 kk (art. 280 § 1 kk) in fine musi być następstwem zachowania nie będącego użyciem przemocy” (por. wyrok SN z 12 maja 1994r., II KRN 59/94).

Przez stan bezbronności rozumieć należy nie tyle sam brak chęci stawiania oporu, lecz raczej taką sytuację, w której ofiara nie ma wręcz fizycznej możliwości stawiania oporu wskutek braku sił (np. obezwładnienie ofiary przez zastosowanie środków farmakologicznych, chemicznych itp.) lub braku swobody ruchów (por. wyrok SN z 17 lutego 1975r., II KR 285/74). Stan bezbronności to zatem sytuacja, w której sprawca poprzez zachowanie niepolegające na zastosowaniu przemocy fizycznej lub psychicznej wpływa na pokrzywdzonego w taki sposób, iż pozbawia go możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy (por. wyrok SA w Katowicach z 28 listopada 2002r., II AKA 420/02).

Oskarżeni L. P. (1) i G. Ł. (1) oraz R. Ł. (1) działali wspólnie i w porozumieniu, w celu zaboru cudzego mienia. Swego celu jednak nie osiągnęli z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonej. Oskarżeni realizowali z R. Ł. (1)

wspólnie podjętą decyzję woli i w pełni świadomie wypełnili wszystkie znamiona przypisanego im w punkcie I części dyspozytywnej wyrok czynu. W ocenie Sądu istnienie przestępczego porozumienia w ramach występku usiłowania rozbju na osobie H. C. (1) należy wyinterpretować przede wszystkim z okoliczności realizacji występku i czynności wykonawczych podjętych w jego fazach przez każdego ze sprawców. L. P. (1) miał doprowadzić pokrzywdzoną do takiego stanu w którym nie mogłaby się przeciwstawić przeszukaniu jej mieszkania przez G. Ł. (1) i R. Ł. (1). Każdy zatem swoim zamiarem obejmował zarówno doprowadzenie do stanu bezbronności jak i zabór mienia, a to, że każdy z nich miał zrealizować je osobno, nie ma wpływu na ocenę odpowiedzialności karnej każdego z nich.

Współsprawstwo, jako jedna z postaci sprawstwa, oznacza wykonanie czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, a to z kolei oznacza zachowanie zgodne z podziałem ról, co sprawia, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować wszystkie znamiona przestępstwa, każdy musi jednak podejmować takie działania, które łącznie z działaniem innego uczestnika porozumienia zmierzają do dokonania przestępstwa. Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest więc konieczne, aby każda z osób działających w porozumieniu realizowała własnym działaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego, lecz wystarczy, iż osoba taka – dążąc do realizacji wspólnego planu – działa w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwia bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnego celu (por. postanowienie SN z dnia 05 maja 2003r., V KK 346/02; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 czerwca 2000r., II AKA 70/00). Tak więc cechą współsprawstwa jest to, że umożliwia ono przypisanie jednemu ze współsprawców tego, co uczynił jego współnik w wykonaniu łączącego ich porozumienia. Przy czym porozumienie sprawców musi nastąpić przed lub w trakcie bytu przestępczego, może mieć formę dowolną, w tym dorozumianą i przejawiać się w akceptacji poszczególnych czynności sprawczych w czasie dynamicznego rozwoju zdarzeń, które dana osoba uważa za własne. Chodzi tu o zgodę, stanowiącą realny proces psychiczny towarzyszący czynowi, która stała się udziałem każdego z oskarżonych.

Odpowiedzialności karnej z art. 275 § 1 kk podlega ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza.

Przedmiotem ochrony, do którego odnosi się przestępstwo z art. 275 § 1 kk, jest pewność obrotu prawnego, wiarygodność dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe określonej osoby, praw do dysponowania takimi dokumentami przez osobę, której dotyczą, a także pośrednio same prawa majątkowe tej osoby. Przestępstwo to ma charakter powszechny.

Pojęcie posługiwania się dokumentem określonym w art. 275 kk obejmuje wszelkie czynności związane z wykorzystywaniem funkcji, jakie pełni dokument stwierdzający tożsamość lub prawa majątkowe. Posługiwanie się może przybrać postać legitymowania się przed uprawnionym organem, przedkładania w postępowaniu toczącym się przed organem władzy publicznej, okazywania w przypadkach korzystania z określonych świadczeń. Dla realizacji tej postaci czynu zabronionego nie ma znaczenia, czy dokument stwierdzający tożsamość został uzyskany w drodze kradzieży, czy też osoba posługująca się nim weszła w jego posiadanie legalnie (zob. uchwała SN z 18 sierpnia 1986r., VI KZP 14/86). Nie stanowi realizacji znamion z art. 275 kk posługiwanie się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby w jej interesie.

Oskarżona G. Ł. (1) okazała się funkcjonariuszom Policji dowodem osobistym nr (...) należącym do zamieszkałej w W. przy ul. (...), w mieszczący się pod tym adresem Domu Pomocy Społecznej, A. D. (1).

Jak wynika z danych dotyczących odbycia kary oraz odpisów prawomocnych wyroków oskarżeni działali w warunkach powrotu do przestępstwa, tzw. recydywy zwykłej, o której mowa w przepisie art. 64 § 1 kk. L. P. (1) był bowiem skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 23 marca 2006 roku, sygn. akt II K 350/06/K, za czyn z art. 278 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 12 sierpnia 2006 roku do 11 kwietnia 2007 roku, na poczet której zaliczono okres od 29 lipca 2003 roku do 30 lipca 2003 roku, a ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 22 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 1149/03/P, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w

Bielsku Białej z dnia 12 stycznia 2005 roku, sygn. akt III K 1112/04, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie z dnia 25 lutego 2005 roku, sygn. akt II K 58/05/K, za czyn z art. 235 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, przy czym w wyroku łącznym z dnia 19 lipca 2006 roku, sygn. akt II K 349/06/K, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: II K 1149/03/P Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, III K 1112/04 Sądu Rejonowego w Bielsku Białej i II K 58/05/K Sądu Rejonowego dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 11 kwietnia 2007 roku do 11 lutego 2009 roku. G. Ł. (1) była zaś skazana wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2001 roku, sygn. akt VIII K 300/00, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2002 roku, sygn. akt II AKa 180/02, za: czyny z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyny z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk na karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności i za czyny z art. 280 § 2 kk na karę 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności, które to jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono wymierzając jej karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, którą odbyła częściowo w okresie od 6 marca 1999 roku do 8 maja 2008 roku.

Swoim zachowaniem oskarżeni wyczerpali więc niewątpliwie znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, a G. Ł. (1) nadto czynu z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Wina oskarżonych nie budzi wątpliwości.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zwłaszcza miał na uwadze pobudki i sposób działania sprawców, społeczną szkodliwość czynów, stopień winy, osobowość sprawców oraz postawą po dokonaniu przestępstwa.

Niewątpliwie czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk należy do kategorii przestępstw o szczególnej społecznej szkodliwości, wymierzone jest bowiem w przynajmniej dwa dobra chronione prawem. Po pierwsze w zdrowie, bądź wolność od gróźb, a po drugie w mienie. Popelniony, jak w tym przypadku w domu ofiary, budzi w społeczeństwie poczucie zagrożenia, strach przed niespodziewanym atakiem i bezsilność wobec często nieustalonych sprawców. Oskarżeni posiadali możliwość swobody w podejmowaniu decyzji co do swego zachowania. Mieli możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia swoich czynów i mogli kierować swoim postępowaniem. Oskarżeni godzili w dobra, które podlegają szczególnej ochronie prawnej. Wybrali łatwe zdobycie dóbr materialnych kosztem innej, uczciwie je uzyskującej osoby. Takie zachowania w ocenie Sądu winno spotkać się z surowym potraktowaniem ze strony wymiaru sprawiedliwości. Ponadto, po stronie okoliczności przemawiających na oskarżonych przemawia fakt ich uprzedniej wielokrotnej karalności, a także to, że przypisanych im w wyroku czynów dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżeni są jednostkami wysoce zdemoralizowanymi, a po popelnieniu wcześniejszych przestępstw, nie rozumiały naganności swojego dotychczasowego zachowania. Wszystko to uzasadnia tezę, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych był znaczny.

Kierując się powyższymi względami Sąd wymierzył L. P. (1) i G. Ł. (1) za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk, kary – odpowiednio – 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a nadto G. Ł. (1) za czyn z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją i na zasadach określonych w art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone za poszczególne czyny kary jednostkowe Sąd połączył oskarżonej G. Ł. (1) węzłem kary łącznej i wymierzył jej karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

W każdym z przypadków wymierzenia kar Sąd uwzględnił cel kary jakim jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu powyższe kary przy ww. okolicznościach stanowią będą dostateczny wyraz represji karnej, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych, ich zawinienia i osobowości. Wobec sprawców takich jak L. P. (1) i G. Ł. (1) konieczna jest stanowcza reakcja znajdująca swój wyraz w wymiarze i rodzaju

orzeczonej kary, by tym dobitniej uświadomić oskarżonym stopień naganności ich czynów, a tym samym pokazać, że naruszenie prawa niesie za sobą poważne konsekwencje.

Oskarżony L. P. (1) był zatrzymany i tymczasowo aresztowany w sprawie od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 12 maja 2010 roku. Jednakże wskazać należy, że oskarżony w dniu 23 kwietnia 2010 roku rozpoczął odbywanie kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt II K 1483/069/P (k. 192) Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie. Wobec powyższego Sąd, zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jedynie okres od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 22 kwietnia 2010 roku, bowiem czas od dnia 23 kwietnia 2010 roku do dnia 12 maja 2010 roku nie może być zaliczony na poczet dwóch różnych kar pozbawienia wolności.

Oskarżona G. Ł. (1) była natomiast zatrzymana w sprawie od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 14 listopada 2009 roku. Jednakże jak wynika z opinii o skazanej (k. 490), okres ten został jej zaliczony na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawie VIII K 300/00.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu L. P. (1) z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 826,56 zł (osiemset dwadzieścia sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy), którą to wyliczono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonych od ich zapłaty w całości.